

دکتر احمد محیط در ۱۴ بهمن ۱۳۲۲ در کرمان متولد شد. چهار سال اول دوره دبستان را در کرمان گذراند و آنگاه همزمان با انتقال پدرش مرحوم صادق محیط به رفسنجان؛ به این شهر رفت و دو سال آخر دبستان و سه سال نخست دبیرستان را در این شهر گذراند. آنگاه به کرمان بازگشت و سال چهارم و پنجم دبیرستان را مجدداً در این شهر گذراند و بالاخره برای سال آخر دبیرستان به تهران آمد و در سال ۱۳۴۰ دبیرستان را به پایان رسانید و همان سال با پذیرفته شدن در دانشکده پزشکی دانشگاه تهران، تحصیلات پزشکی را شروع کرد و در سال ۱۳۴۷ با به پایان رساندن تحصیلات در دانشکده پزشکی، به اخذ دکترا در این رشته نائل آمد.

دکتر محیط در سال ۱۳۴۷ با خانم نسرین ستوده پیمان که پرستار روانی بودند ازدواج کرد، در همان سال به خدمت سربازی رفت و خدمت سربازی را در شهر سلماس و به عنوان پزشک ارتش گذراند. پس از پایان خدمت سربازی به عنوان پزشک عمومی به زاهدان رفت و مدت یک سال و نیم در سیستان و بلوچستان به کار مشغول بود. او در سال ۱۳۵۱ همراه با همسر و تنها فرزند آن زمانشان بابک برای ادامه تحصیل به امریکا رفت. اواز تیر ماه ۱۳۵۱ به مدت یک سال دوره انترنی را در "بیمارستان نازارت" شهر فیلادلفیا گذراند و سپس تحصیلات تخصصی را در رشته روانپزشکی (که علاقه همیشگی او بود) در "انستیتو روانپزشکی شرق پنسیلوانیا" در فیلادلفیا آغاز کرد. از جمله استادان او در این انستیتو، پرفسور "چارلز شاگاس"، پژوهشگر سرشناس "پتانسیل های برانگیخته مغز"، و پرفسور ژوزف ولپی از بنیان گزاران "رفتار درمانی" بودند. پس از پایان سه سال دستاوری دکتر محیط یک دوره فوق تخصص رفتار درمانی و یک دوره کامل دستیاری مغز و اعصاب در دانشگاه تمپل فیلادلفیا گذراند و یک سال هم به عنوان استاد یار در دانشگاه تمپل کار کرد بالاخره در مرداد سال ۱۳۵۷، همزمان با اوج گیری حرکت انقلابی ایران و پس از اخذ بورده تخصصی روانپزشکی امریکا، همراه با همسر و دو پسرشان (که دومی بهرنگ در امریکا متولد شده بود) به ایران بازگشت.

دکتر محیط کار در ایران را از "انجمن توانبخشی" که ریاست آن را آقای دکتر ایرج سیاسی برعهده داشتند آغاز کرد و نخستین مسئولیت ا. سرپرستی برنامه رزیدنسی روانپزشکی این انجمن در "مرکز روانپزشکی رازی" بود.

در سال ۱۳۵۸ انجمن توانبخشی منحل شد؛ و بخش های گوناگون آن سرنوشت های گوناگون یافتند. در این میان دو بخش آموزش و پژوهش، که قسمت آموزش آن مشتمل بر بخش رزیدنسی روانپزشکی و رشته های پرستاری روانی و روانشناسی بالینی بود، با پیشنهاد تعدادی دستیاران و موافقت شادروان دکتر سامی وزیر وقت بهداشت به دکتر محیط واگذار شد؛ که او پس از مشورت با آقای دکتر فرد مسئول بخش آموزش، این مسئولیت را پذیرفت؛ و این دو بخش با نام جدید "انستیتو روانپزشکی تهران" به فعالیت خود ادامه دادند.

هم زمان با تشکیل "انستیتو روانپزشکی تهران" دو تحول عمده و استراتژیک در سامانه خدمات بهداشتی کشور اتفاق افتاد. نخستین تحول، تشکیل وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی بود که آموزش همه رشته های مربوط به سلامتی را از وزارت آموزش عالی جدا کرد و به این وزارتخانه جدید سپرد. تحول دوم انتخاب "خدمات اولیه بهداشتی" بود به عنوان جهت گیری استراتژیک نخست وزارت بهداشت بود. تاثیر تغییر نخست بر انستیتو روانپزشکی این بود که پس از تغییرات زیاد در وابستگی سازمانی، بالاخره این انستیتو به "دانشگاه علوم پزشکی ایران" پیوست. همزمان با وسعت یافتن تغییر دوم در سطح ملی، اندیشه "ادغام بهداشت روان در خدمات بهداشتی اولیه" که از سوی سازمان جهانی بهداشت به عنوان استراتژی اصلی توسعه بهداشت روان پیشنهاد شده بود؛ به عنوان رویکرد اصلی برای توسعه بهداشت روان در کشور برگزیده شد و انستیتو عملاً به عنوان مشاور اصلی وزارتخانه در این امر به فعالیت مشغول شد. توسعه سریع این امر که در شرایط سخت زمان جنگ تحمیلی نیز صورت می گرفت؛ مورد توجه سازمان جهانی بهداشت قرار گرفت. افزون بر این برنامه های آموزشی انستیتو به ویژه برنامه رزیدنسی روانپزشکی، با موفقیت های محسوسی از نظر کمی و کیفی همراه شدند. دکتر محیط تا سال ۱۳۶۹ دو سمت ریاست انستیتو روانپزشکی و مدیریت گروه روانپزشکی دانشگاه علوم پزشکی ایران را به عهده داشت. در این سال آقای دکتر واعظی به ریاست انستیتو انتخاب شدند و دکتر محیط کماکان مدیریت گروه روانپزشکی را بر عهده داشت.

در سال ۱۳۷۱ با بازنشسته شدن دکتر "نارندرا ویگ" مستشار بهداشت روان (**Regional Adviser, Mental Health and Substance Abuse**) در منطقه مدیترانه شرقی سازمان جهانی بهداشت، با توجه به موفقیت های ایران در امر توسعه بهداشت روان، دکتر محیط به عنوان جایگزین وی به کار در این سازمان دعوت شد و به اسکندریه مصر که مرکز اداری منطقه مدیترانه شرقی بود عزیمت کرد. در مقام جدید، او این فرصت را یافت که استراتژی ادغام را در کشورهای مختلفی که سطوح متفاوت خدمات بهداشت روان را داشتند پیاده کند و در این امر همکاران ایرانی نظیر شادروان دکتر شاه محمدی، دکتر جعفر بوالهیری و دکتر بینا از دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی به عنوان مشاور در کشورهای نظیر نمن، سودان و افغانستان کمک های زیاد کردند. در سال ۱۳۸۰ مرکز سازمان از اسکندریه به قاهره منتقل شد و در سال ۱۳۸۱ دکتر محیط ارتقاء یافت و به عنوان "مدیر کل حفظ و ارتقاء بهداشت" (**Director of Health Protection and Promotion**) مسئولیت بالای ۱۲ برنامه را که یکی از آنها "بهداشت روان و سوء مصرف مواد" بود بر عهده گرفت. از جمله این برنامه ها، می توان به "بیماری های غیر واگیر"، "بهداشت محیط" و "آموزش و ارتقاء بهداشت" نام برد. او در سال ۱۳۸۵ بازنشسته شد؛ پس از بازنشستگی هم یک سال به عنوان مشاور سازمان به ادامه خدمت مشغول ماند و در سال ۱۳۸۶ به ایران بازگشت.

در ایران ابتدا به مدت دو سال به عنوان مشاور دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران مسئولیت ایجاد برنامه "سرمایه اجتماعی" را عهده دار شد و سپس به عنوان مشاور به انستیتو روانپزشکی تهران که اکنون ریاست آن را آقای دکتر جعفر بوالهروی عهده دار بودند بازگشت و در آن جا در سال ۱۳۹۰ بازنشسته شد.

دکتر محیط تالیفات و ترجمه های متعددی در زمینه های گوناگون روانپزشکی و بهداشت روان به زبان های فارسی و انگلیسی دارد و مقالات متعددی هم در این زمینه ها از او به چاپ رسیده است. افزون بر این علاقه و فعالیت او در زمینه شعر نیز می توان نام برد. در این زمینه از او دو کتاب شعر فارسی و چند کتاب ترجمه شعر از شعرای به نامی چون پابلو نرودا و اکتاویو پاز به چاپ رسیده است.